

vi Andre have — jeg har den og mange Andre med mig — at de vel befete paa ingen Maade kunne siges at lide af saa store Mangler, som de Herrer mene, ville vi tillade os at bevare uden Hensyn til de Herrers stærke Erklæringer i modsat Retning. Undersøgelserne af Skatteforholdene trænge til nøiagtige og gennemgaaende Studier, og gjennem en meget overfladigt Betragtning at komme til den Erklæring, at Forbrugsafgiften nødvendigvis maa hvile uretfærdig paa Befolkningen, har overordentlig Lidet at sige. Det var den ene Ting; det Andet er, at det ærede Medlem erklærede, at naar Mindretallet havde gjort et Tilbud til Flertallet i Udvalget, saa var der indbefattet Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, fordi vi ikke opgave den Stilling, som vi ved denne Sags tidligere Behandling havde indtaget i saa Henseende; dette er ikke rigtigt. Der har i selve det Forslag, der er forelagt iaar, ikke været Tale om at befæste Kjøbenhavn mod Landsiden, der er egentlig kun Tale om dette ene at styrke Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden. Ved Siden af ligger der Maner, for senere, om man derom kunde enes, at komme til Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsiden; men om Flertallets Forslag gif igjennem, eller om Mindretallets Forslag skulde blive til Lov, vil der hvoerken i det ene eller andet Tilfælde være afgjort Noget som helst om det Spørgsmaal: Skal Kjøbenhavn befæstes mod Landsiden eller ikke? Naar derfor Flertallet synes at have villet stille det blandt Andet som en Betingelse for i det Hele taget at kunne have forhandlet med Mindretallet, at Mindretallet skulde erklære, at det opgav sin Anskuelse om, at det var rigtigt at befæste Kjøbenhavn, saa er en saadan Fordring fuldstændig uberettiget. Ved Spørgsmaalet, saaledes som det her foreligger, staa begge Parter fuldstændig frit overfor Fremtiden. For det Tredie yttrede det ærede Medlem, at, medens Mindretallet lagde en urimelig stor Vægt paa Fæstninger, saa var Flertallets Stilling den, at det lagde Hovedvægten paa det levende Forsvar. Nu vel, hvis Flertallet virkelig havde viist os dette, saa kunde vi ogsaa have talt om den Ting. Men hvad er det, som Flertallet i Retning af levende Forsvar har foreslaaet? Det ærede Flertal har foreslaaet en Herordning, som efter alle Sagkyndiges Mening (Berg og Flere: Na, de Sagkyndige!), ja dem maa man dog tage noget Hensyn til, man skal ganske vist ikke følge dem i Lyft og Lyndt, men man er nødt til at tage noget Hensyn til dem; og fra alle Sagkyndiges Side er det erklæret, at vi efter Flertallets Forslag i Tilfælde af Krig, udad til, faae en aldeles ubrugelig Hær. Hvad angaar Spørgsmaalet indad til, da skal jeg overlade det ærede Medlem til sine Betragtninger i saa Henseende, jeg skal ikke følge ham der.

Jeg vil da gaa over til Lidt nærmere at betragte Mindretallets Stilling i denne Sag.

Mindretallet har tidligere maattet høre: I ville paalægge Staten store Udgifter til Fæstningsanlæg, og det Fæstningsanlæg, som det i alt Fald kan være tvivlsomt nok, om de ville gjøre den Nytte, som I nu tænke eder; men hvad I ikke ville, det er, I ville ikke paatage eder ekstraordinære Byrder i saa Henseende; I ville forlange, at Byrderne skulle vedblive at være fordelte som hidtil paa en efter vor Overbevisning uretfærdig Maade. Jeg anerkjender nu ganske vist ikke denne Ansættelse Berettigelse, men vi, Mindretallet, have paa den anden Side villet vise saavel de Herrer her i Thinget, som Befolkningen udenfor, at vi ere villige til, naar Enighed om Hovedsagen kan opnaas — Enighed med Hensyn til selve Lovens Indhold — at ville paatage os ekstraordinære Byrder, paatage os at udrede en Indkomstskat strax og paatage os at udrede en Indkomstskat og Formuekat senere (Berg: Med Regjeringen?). Hvad angaar den Indvending, som nu fremkom, da veed det ærede Medlem og hele Flertallet lige saa Lidt som Mindretallet Noget om, hvorledes Regjeringen vil stille sig i det Tilfælde, at der her i Thinget først er opnaaet Enighed om selve Hovedforslaget og dernæst Enighed om strax at tilveiebringe en Skat efter Loven af 1870, med Forpligtelse til senere at forelægge Forslag om en ny Skat. Hvad der derimod vides, er, at, naar der som Betingelse for, at man i det Hele taget kan begynde paa at faae vort Forsvarsvæsen indrettet paa en blot nogenlunde forsvaerlig Maade, opstilles den Fordring, at der først skal være tilveiebragt en hel ny Skattelov, saa er det naturligt — ja saa er det mere end naturligt, saa er det efter min Opfattelse Regjeringens Pligt — bestemt at afvise en saadan Fordring. Dette har den gjort idag, og det er jeg fra mit Standpunkt glad over. Nu er Sagen kommen saa vidt, at vi sandsynligvis meget snart skulle forsvare vor Stilling overfor vore Vælgere, og at vi saa godt som muligt skulle gjøre indlysende for dem, ikke alene hvorledes vi have tænkt os Forsvarsvæsenet — thi det er til Syvende og sidst ikke det absolut Væsentligste, om just det eller det Befæstningsanlæg bliver anlagt —, men tillige, at vi have gjort vort Yderste for i det Hele taget at faae denne Sag fremmet, og at Flertallet har gjort Sit til, at vi ingen Begne kunde komme. Flertallet har ved sin Stilling overfor denne Lov gjort Sit til, at der Ingenting er kommet ud af den. Jeg siger selvfølgelig ikke, at de Herrer ikke have ønsket, at der skulde komme Noget ud af den, men Resultatet af deres Stilling er det, at Intet sker, og selv de ærede Herrer, eller i det Mindste en stor Del af dem, indrømme jo os Andre, at Landets Stilling, betragtet fra Forsvarsvæsenets Standpunkt, er høist beklagelig og uheldig. Flertallet er gaaet videre endnu. Det har ikke alene ikke villet gaa ind paa disse større ekstraordinære Bevillinger, men det har endog af rent